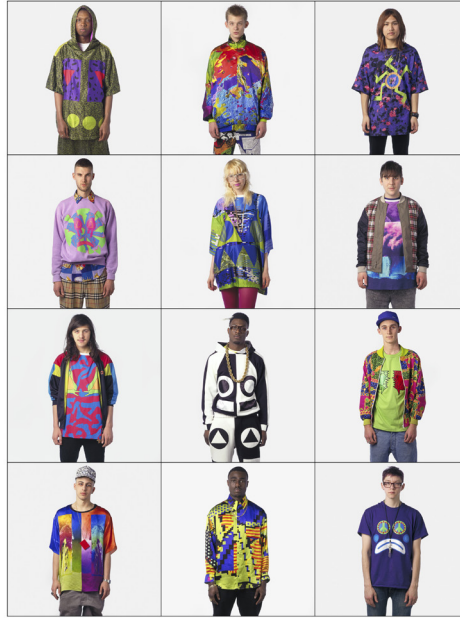

MissVOGUE99

140. Ohno - Amsterdam 2014

96. Cassettes Gang - London 2008

135. Cappuccio Girls - Milano 2011

Allemaal uniek

De (mode)wereld draait steeds sneller en daarom hebben we meer en meer behoefte ergens bij te horen. En dat is helemaal niet erg. De laatste Vetements-show draaide volledig om stereotypes. — TEKST FIONA HERING

We proberen allemaal uniek te zijn, maar behoren uiteindelijk – hoe teleurstellend – toch ‘gewoon’ tot een *fashion tribe*. Of het nu gaat om hipsters (allemaal in dezelfde high-waist verwassen mom jeans met AC/DC-shirt – ook in mijn jeugd al een vreselijke rockband), gepensioneerde babyboomers in corduroybroek met *button-down* overhemd of de frontrow *posse* in de laatste nieuwe Céline-vondst. De Georgische Demna Gvasalia maakte dat onlangs weer duidelijk. Hij baseerde zijn laatste Vetements-show op *Exactitudes*, het langlopende fotografieproject van de Rotterdamse fotograaf Ari Versluis en *style profiler* Ellie Uyttenbroek.

Jawel, Gvasalia, oftewel God in modeland momenteel – samen met Gucci's Alessandro Michele door *The New York Times* 'Fashion's New Radicals' genoemd, vanwege zijn *out-of-the-fashion-bubble* denken – zocht inspiratie bij twee Rotterdamers! Al tweëntwintig jaar legt dit duo de verborgen subculturen in het

straatbeeld vast, geïntrigeerd door hun *striking* kledingcodes. Twaalf foto's, zelfde raamwerk, zelfde houding, verschillende gezichten. Van de straat geplukt in hun eigen kleren, blijken ze op foto's bijeengebracht schrikbarend identiek, tot en met het kapsel aan toe.

Het begon allemaal met gabbers die in 1994 in groten getale in Rotterdam opdoken. Versluis en Uyttenbroek doken in de hardcore scene en nodigden de gabbers in de studio uit voor een portret. Alle foto's eenmaal naast elkaar gelegd, bleken de heren in hun Australian-trainingspakken met kaalgeschoren hoofden een soort klonen van elkaar, met dezelfde blik ook. *Exactitudes* was geboren en inmiddels heeft het project zich verspreid over de wereld. Zo zijn inmiddels Aziatische meisjes met hun designerhandtas vastgelegd, net als *yupsters* (vaders die maar niet willen opgroeien in New York) tot *pin-up girls*. Het resultaat van eenentwintig jaar 'onderzoek' is een antropologisch

verslag dat aantoont dat mensen zich van anderen willen onderscheiden door – en daarin schuilt 'm de contradictie – een groepsidentiteit aan te nemen. Juist door de vele verworven vrijheden zien mensen door de bomen het bos niet meer en zoeken het veilige groepsgevoel op.

Gvasalia is verzet op sociologie en kledingcodes en vindt graag inspiratie in het alledaagse. In zijn Vetements-najaar/wintershow in Parijs kwamen vele stereotypes voorbij, van de *couch potato* in gewatteerde badjas over een vest en pyjama, de hooligan, hardrocker en punker tot de kantoor slaaf met windjack over zijn krijtstreeppak. Als uitnodiging dienden gekopieerde legitimatiebewijzen, waaronder de *carta di identità* van een student uit Rome en een rijbewijs van een rossige vrouw uit Moldavië. Identiteit is in 2017 een gegeven dat zowel verbindt als verdeelt (de *Women's Marches*, Brexit), maar uiteindelijk zitten we allemaal in hetzelfde schuitje.

De echte mode-elite, die beroepshalve 24/7 met mode bezig is, kiest voor zichzelf vaak een neutraal uniform. Elke dag lekker makkelijk hetzelfde, waardoor ze met rust wordt gelaten door straatfotografen. Emmanuelle Alt, hoofdredacteur van *Vogue Paris* is er zo een. Inmiddels is haar look – zwart jasje, zwarte skinny jeans, zwarte laarzen met hakken, nonchalant haar, echter – oh ironie – ook alweer een Ari & Ellie-serie waard. —